

Det uheldige ved en saadan Ordning var efterhaanden blevet mere og mere følelig, og endelig kom i Februar i Fjor den for mange velkomne Anledning til at faa en Forandring i denne Bestemmelse.

Kirkedepartementet afslog et Andragende om, at Mrs. Bramwell Booth maatte faa Lov at tale i Bergens Domkirke, og dermed var Spørgsmaalet kommet frem for Offentligheden. Der blev en Del Avissskriveri i den Anledning; der kom flere Henvendelser til Stortinget, og da saa Departementet i Juni atter afslog et lignende Andragende om Tilladelse fra Dr. Anna Shaw fra Amerika om at tale i en af Kirkerne i Kristiania, skete der en Interpellation i Stortinget. — Kirkedepartementets Chef gjorde da gældende, at der ingen endelig Afgørelse kunde træffes, før man havde indhentet Udtalelser fra Landets Biskopper og det teologiske Fakultet. Dette blev da gjort, og i Statsraadet 22de Decbr. 1911 blev Sagen taget op til endelig Afgørelse og følgende Tillæg til den kgl. Resolution af 24de Oktbr. 1906 blev besluttet: —

Kvinder kan af Kirketilsynet gives Adgang til under de i nævnte Resolution forøvrigt foreskrevne Betingelser:

a) At optræde paa de Forhandlingsmøder angaaende kristelige og kirkelige Anliggender, som i Henhold til Res. Post III Nr. 4. kan afholdes i Kirken, og at holde saadanne Foredrag i Kirken, som hviler paa Guds Ords Grund og sigter til Menighedens kristelige Oplysning, herunder ogsaa indbefattet Foredrag om indre og ydre Mission,

Børneopdragelse, Sædelighed, Ædruelighed o. l.

b) At deltage i den religiøse Undervisning for Børn som i Henhold til Res. Post III Nr. 3 holdes i Kirken.

Naar en Præst overensstemmende med Res. Post I benytter sin Menigheds Kirke til Afholdelse af kristelige og kirkelige Foredrag, kan han lade Kvinder bistaa hermed, forsaavidt Kirketilsynet samtykker heri. —

Resolutionen var overensstemmende med Kirkedepartementets Forslag. Fire af Statsraadets Medlemmer foreslog, at Kvinder og Mænd skulde stilles helt lige og have samme Adgang til at tale i Kirkerne.

Den Modtagelse, Sagen har faaet, har været temmelig forskellig. At en stor Skare af Kvinder har glædet sig over Bestemmelsen, siger sig selv; men der har samtidigt rejst sig et noksaa hidsigt Avissskriveri om „Kvinden i Kirken“, og der er derunder faldet Udtalelser baade krænkende og saarende for os Kvinder.

En af de ledende Mænd i vor Kirke skriver saaledes:

„Som Grund for sit Forbud mod Kvinders lærende Optræden for Menigheden anfører Paulus, at en saadan Optræden vilde betegne en Forrykkelse af Kvindens Stilling i en dobbelt Retning. Hun vilde ved saaledes at træde frem for Offentligheden rykkes ud af den Stilhed, som skal være ejendommelig for Kvinden, og hun vil ved at optræde med Læreforedrag til Menighedens kristelige Oplysning tiltage sig en Stilling *over* Manden.